

به مناسبت تجمع دانشجویی برای بزرگداشت ۱۶ آذر در دانشگاه صنعتی امیرکبیر

تقی روزبه

قرار است امروز ۲۰ آذر تجمعی به مناسبت ۱۶ آذر -روز دانشجوی- که به دلیل تقارنش با ایام سوگواری ماه رمضان، به تأخیر افتاده بود، صورت گیرد. تجمع مزبور در عین حال در اعتراض به روند فرمایشی کردن جریان دانشجویی، بازداشت‌های طولانی مدت دانشجویان، برخوردهای امنیتی با مقوله‌های فرهنگ و دانشگاه، و اعمال نظارت استصوابی هیئت‌های نظارت بردانشگاه‌ها با شرکت انجمن‌های اسلامی دانشگاه‌های امیرکبیر، صنعتی شریف، الزهراء، تربیت معلم، شهید رجائی، خواجه نصیرالدین طوسی، علم و صنعت، علامه طباطبائی، علوم پزشکی ایران، علوم بهزیستی و مخابرات، برگزار شود.

بی تردید روز ۱۶ آذر به عنوان روز دانشجوی، قبل از هرچیز نمایان‌گر دو ویژگی بنیادی و برجسته جنبش دانشجویی یعنی استقلال و مبارزه آشتی ناپذیر با نظام استبداد حاکم می باشد. و بدیهی است که امروز باتوجه به حاکمیت یک استبداد مذهبی برکشورما، و تلاش‌های مستمری که درجهت زائده دولتی ساختن این جنبش صورت می‌گیرد، بیش از هر زمانی جنبش دانشجویی نیازمند پاسداری از این دو سنت درخشان خود می باشد.

و این درحالیست که خاتمی درسرخنان روز گذشته خود تلاش کرد پیام اصلی ۱۶ آذر یعنی مبارزه بی امان و آشتی ناپذیر با استبدادحاکم را مخدوش ساخته و اصلاح طلبی-یعنی مماشات و هم زیستی با استبداد را -جای‌گزین آن سازد. سعید حجاریان نیز سنگ تمام گذاشته و جنبش دانشجویی را جزئی از دستگاه ایدئولوژیک دستگاه دولت بشمار آورده است، که به زعم وی عدول از آن می‌تواند موجب بروز نوعی "فاشیسم دانشجویی" گردد! چرا که درباور وی فاشیسم و پناپارتیسم نه آئی است که بیست و چندسال(و به تعبیری بیش‌تر از آن) است که کشور ما را درچنگال خود می فشرد، بلکه آن شبیحی است که باید از آمدنش بیم و هشدار داد. دیگر عناصر اصلاح طلب نیز هریک به فراخور خود با ابرازنگرانی از فراگرد انتقالی جنبش دانشجویی به مبارزه فراقانونی و طرح مطالبات عمیق‌تر سیاسی-اجتماعی، تلاش کردند که در اوج ناامیدی باهشدار به جناح حاکم، وی را برسر عقل بیاورند.

اما جنبش دانشجویی علی‌رغم همه تلاش‌های بازدارنده و تفرقه افکنانه، آشکارا درجهتی سوی آن‌چه که تئورسین‌های اصلاح طلب تجویز می‌کنند، به‌راه خویش، که همانا بر افراشتن پرچم تشکل‌های مستقل و مبارزه بی امان علیه کلیت نظام استبدادی به عنوان دو راهبرد اصلی جنبش دانشجویی است، ادامه می‌دهد.

از آن‌جا که هیچ تشکل مستقل و دارای پایگاه توده‌ای، بدون مبارزه حول مطالبات مشخص پانمی‌گیرد، در شرایط کنونی تشدید مبارزه صنفی-سیاسی برای تقویت صفوف جنبش دانشجویی و به‌وجود آوردن محمل و بستر مناسب برای شکل‌گیری تشکل‌های گسترده و علنی از یک سو و پیوند آن با دیگر کانون‌های جنبش‌های اجتماعی هم چون جنبش کارگران، جوانان، زنان و روشن‌فکران مستقل و مترقی از سوی دیگر، دو حرکت گسست‌ناپذیر و مکملی است که جنبش دانشجویی دراین برهه از زمان، برای ایفاء وظایف راهبردی خویش در پیش گرفته است.

تقی روزبه ۱۱ دسامبر ۲۰۰۱